

Işıklı Ruhunu

bizler gibi yaşamaya devam edin

Serra Yaşar - 1969 IŞIK Lisesi Mezunu

Çocukluğunuzdan başlayalım derseniz. Nasıldı? Nerede geçti? Biraz bahseder misiniz?

Kökenimizden başlayalım isterseniz. Orta Asya kökenli Karakeçili aşiretinden gelme yörük bir baba ve yine Özbek-Çerkez karışımı bir anneden doğdum. Babamın ailesi tarafından, Kanuni Sultan Süleyman'ın Rodos'u fethinde adaya yerleştirilen atalarımız sayesinde biraz da "Adalı" olmuşuz. Daha sonra "mübadele" de dedem Durmuş Yaşar ve ailesi İzmir'e göç etmişler. Babam St. Joseph mezunudur. Annem ise İstanbul'da Atatürk'ün ilk müteahhitlerinden olan ve betonu Türkiye'ye ilk getiren mühendis Hikmet Erkivanç'ın kızı olarak Işık Lisesine, oradan da İÜ Kimya fakültesine gitmiş.

Çocukluğum biraz orada, biraz burada geçti diyebilirim. Yani doğumumla birlikte yolculuklar da başlamış. Annemle babam kimyayı bitirdikten sonra masterlarını yapmak üzere gittikleri yurt dışında evlenmişler ve ben Oxford'da dünyaya gelmişim. İlk seyahatim, ben 6 aylıkken tek başıma bir uçağa koyup beni anneanneme postalamalarıyla başlamış. Zira devam eden boya ihtisasları için Danimarka'ya geçmeleri gerekiyormuş ve yoğun olacakları için de benden 3 aylığına "kurtulmuşlar" anlayacağınız. Daha sonra babamın DYO Boya Fabrikası'nı kurma çalışmaları için İstanbul'dan İzmir'e geçmişiz. İlkokul maceram İzmir Alaybey İlkokulunda başladı, daha sonra İstanbul'da Nilüfer Hatun İlkokulunda devam etti ve yine İzmir'de Gazi İlkokulunda noktalandı. Bir nevi, İstanbul-İzmir arasında mekik dokuduk diyebilirim.

Işık Okulları ile tanışmanız nasıl oldu?

1963'te ortaokula kaydolmak üzere Işık Lisesine gittiğimizde bizi bir hüsrana bekliyordu. Kayıtlar kapanmıştı. Annemin gözyaşlarını unutamam. Mecburen ŞTL ne kaydoldum ve ortaokulu Şişli Terakki'de bitirdim. Işık Lisesine 1966'da, 9'uncu sınıfta başladım ve 1969'da mezun oldum. En büyük pişmanlığım 1963'te giremediğim okuluma kavuşmamı engelleyen; "Ortaokulu

artık aynı okulda bitirsin." mantığı ile IŞIKSIZ geçen bir 2 sene daha olmuş olması. Bu beni hala üzer. Zira Işık Lisesi bir başka dünya idi benim için. En önemlisi annemden hep dinlediğim, 11 sene koridorlarında koşturduğu sevgili okulunda, onun sevgili hocaları ile okuyacak olmamdı. Bir baba şefkati gördüğü Sacit Bey, Muvaffak Bey ve Şükrü ağabeyinin talebesi olacak olmam bana çok heyecan veriyordu. Üstelik Sacit Bey İzmir St. Joseph İlkokulundan babamın da hocası olmuştu.

992 SERRA YAŞAR

Saat 8.35... tık tık... kapı vurulur. Girebilirmiyim hocam? 3 senedir bizlerle olan arkadaşımızın her sabah söylediği ilk söz. Yerine oturunca fısıldaşmaya başlar. «Bu gün yazılı var mıydı?»

Sağ koluna taktığı kocaman bir saati, sekiz parmağında sekiz ayrı yüzüğü, sempatik hareketleri, temiz kalpliliği, ve neşesi ile dikkati çeken Serra'nın son danslara karşı ilgisi, hayvanlara aşırı olan sevgisi ve merhameti en göze çarpan nitelikleridir. Serra Fatoş ve Gülsev'le çaylarımızın ve folklorumuzun tanınan üçlüsünü meydana getirir. Bu sene okula olan aşırı bağlılığı ile muavinlerin sevgisini kazandı. Hocaların dediğine göre artık aklını başına toplamıştır.

Işık Okulları size neler kattı? O yılları biraz anlatır mısınız?

Okuluma girdiğim andan itibaren farkı hissettim. ŞTL den çok az anı ile ayrılmış olmama rağmen, Işık'ta geçen her günüm hafızamda tazedir diyebilirim. Kısacası, okulumu çok sevdim. Annem gibi iftiharlık bir talebe olmadım ama iyi derecede bir çizgi tutturmayı başardım. Benim sosyal yanımda daha ağır basıyordu. Mesela son sene, kendi plaklarımı, pikapımı getirip dernek odasından okul hoparlörlerine tenefüslerde müzik yayını yapıyordum, güncel pop parçaları yankılanıyordu o ciddi Işık Lisesinin bahçesinde, kantininde. Hafta sonları Gülsev'le (Sınıf, sıra ve can arkadaşım Gülsev Arbatlı Sangar) beraber danslı çaylar tertipliyor, ön binanın en alt katındaki o karanlık salonda, cumartesi günleri dersten sonra hademelerin de yardımı ile masalar ve tabureler yerleştirip bir diskotek yaratıyorduk. Çünkü malum, dışarıda diskoteğe gitmek henüz ailelerimizin izin vermediği bir şeydi. Üstelik böylece daimi yatılı arkadaşlarımızla beraber hoş vakit geçiriyorduk. Okulda kalmak için her yolu deniyordum anlayacağınız.

1969 mezunları olarak birbirinize çok bağlı, örnek bir sınıf olduğunuzu biliyoruz. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Biz 69'luların bir "Efsane Sınıf" olduğu söyleniyor. Galiba bu doğru. Derslerimizde başarılı idik ama çok da eğlendik. Hepimiz okulun gelmiş geçmiş en popüler simaları olmayı başardık diyebilirim. Bu birbirimize çok bağlı olmamızdan kaynaklanıyor kanımca. Folklor gösterileri yapıyor, geziler tertipliyor, kısacası okul hayatımızı renklendirmek için hocalarımızla sıkı ilişkiler içinde bir çok aktivitelere katılıyorduk.

Işık tarihinin ilk mezuniyet balosunu, okulun bahçesinde biz gerçekleştirdik, konserler tertipledik. Hatta okulumu

Hafta Sonu Okulda Öğrencilerin Düzenlediği Çaylardan Bir Anı

o kadar çok sevdim ki bir gün Sacit Bey'in kapısını çalıp "Hocam ben okulumdan ayrılmak istemiyorum, devamsızlıktan sınıfta kalırsam 1 yıl daha okuyabilirim diye düşündüm" dediğimde; gözlüklerinin üzerinden bana bakıp, "Sen okulunu biraz da beraber okuduğun arkadaşların yüzünden seviyorsun. Düşün ki onlar mezun olacak ve sen bir alt sınıfta yalnız kalacaksın." dedi. Haklıydı.

Biz 69'lular mezun olduktan sonra da hiç ayrılmadık. Her ay yemeklerde buluşuyoruz, hatta çekirdek grup, her gün beraber oluyor. Okulumuzdan da kopmadık. Yönetimde, dernek ve Vakıfta hep hizmete devam ettik, ediyoruz. Ben 21 senedir Bodrum'da yaşadığım için seyrek olarak katlabiliyorum aralarına. Bu yüzden uzaktan da olsa haberleşmek, anılarımızı, önemli olayları paylaşabilmek amacı ile "IŞIK LİSELİLER" adında bir sayfa açtım Facebook'ta. Bu sayede, özellikle yakın sınıflar başta olmak üzere, çok çeşitli sınıflardan mezunlarla bir araya geldik. Buluşuyor, yemek ve seyahat etkinlikleri düzenliyor, "IŞIK RUHU"nu yaşıyor ve yaşıyoruz. Hepimiz koskoca, torun torba sahibi insanlar olmuşuz ama bir araya gelince sanki Işık Lisesi koridorla-

1969 Mezunları Işık Ev'de Bir 14 Aralık Buluşmasında

rındaki o gençler haline geliveriyoruz. Sanki dünmüş gibi... Seneler siliniyor.

Sizin için ışıklı olmak ne anlama geliyor?

Işıklı olmak her şeyden önce insanları ayırttırmamayı öğretti bize. Okulumuzda Lazı da, Kürtü de, Musevisi de, Hristiyanı da, Alevisi de hep beraber, kızlı erkekli, kimseyi yargılamadan ve ötekileştirmeden, herkesi kabul etmeyi, saygı duymayı, beraberce yaşamayı ve birbirimizi sevmeyi öğrendik. İşte bu yüzden bugünkü kafaları anlayamıyoruz. Ve tabii ki iyi bir öğrenim alıyorsunuz Işık'ta. Annem ve dayılarım mesela, bizim aileden 3 mühendis çıktı Işık'tan. Keza bizim sınıftan dekanlar, mimarlar, kimler kimler...

Ayrıca her şeyden önce, birer Cumhuriyet çocuğu olarak, Atatürk İlkelerine ve yaşam tarzına uygun olarak yetiştirildik. Bunun için değerli öğretmenlerimizi şükran ve minnetle anıyoruz. Göçüp gitmiş olanları da rahmetle... Işık Lisesi, bugün de, o günlerde bize kattığı değerleri taşıyor ve Işık saçmaya devam ediyor. Bu da benim bu yaşımda bile okulumla sıkı bağlarla bağlanmamı sağlıyor.

Şu an hayatınızın nasıl bir evresindesiniz ?

Bodrum'da yaşamak ayrıcalığına sahip bir insan olarak, şehrin keşmekeşinden uzak, huzurlu, hayvanlarımla, mutlu denebilecek emeklilik hayatı yaşıyorum diyebilirim. Annemden bana miras kalan hayvanseverlik ve hayvan korumacılığı görevle-

rime devam ediyorum. Bir süre hobim olan gastronomi sevdam yüzünden restoranlar işlettim. Ama Bodrum'un sezonu 2 aya düştüğü için pek yapılacak iş değil artık. Ama gönlümde hala o aslan yatıyor. Bir süre de antikaçılık yaptım, ve şimdi koca bir depo dolusu antikam var.

Merhum annenizin de Işık mezunu olduğunuzu biliyoruz, neler anlatırdı size? Bize bahsetmek isteğiniz anekdotlar var mı?

Sadece annem değil, iki dayım da Işık mezunudur. Annemin bana anlattıkları muziplikler, anılar anlatmakla bitmez, sayfalara sığmaz. Bizim zamanımızın rahmetli Gülay Hanım'ının, onun zamanındaki versiyonu İffet Hanım'dan çıktıkları, matematik hocası Hamparsum Bey'in şivesi ile anekdotları, ona duyduğu saygının matematikte onu nasıl yukarıya taşıdığı, Muvaffak Bey'in kızı Gün Benderli ile diz dize, hiç ayrılmadan 11 sene, nasıl sevgi dolu arkadaşlıkları olduğu, Şükrü ağabeyin otoriter sevgisi, Sacit Bey'in, Muvaffak Bey'in baba şevkati ile kendisine kol kanat germeleri çocukluğumdan itibaren dinlediklerim idi. Benim okula başladığım ilk gün yaşadığım bir olay beni hala hayrete düşürür. Her sabah olacağı gibi, o ilk sabah da okula 5 dakika geç kalmıştım. Zil çalmış, koridorlar bomboş idi. Adeta uçarcasına koşarken karşıdan bir hocanın geldiğini görünce yavaşlayıp mahçup mahçup yanından geçerken, o hocanın bana "482'ye selam söyle." demesi bugün bile inanılmaz bulduğum bir olaydır. O öğretmen, o gün hayatımda

Vefa Lisesi	15	Aydın Erman	Rıfat Erman	Yağlıkçı
7 D: 49.2.46-367				
T. M. C. Yenisehir Lisesi 96 Erdoğan Berkman				
T. M. C. Yenisehir Lisesi 129 Emine Ferzan Ünal				
T. M. C. Yenisehir Lisesi 437 Sevin Bozer				
Boğaziçi Lisesi 53 Aysel Ersan				
Ö. Darüşşafaka Lisesi 4 M. Necdet Seçkinöz				
Ö. Darüşşafaka Lisesi 300 Cevdet İmer				
Işık Lisesi 482 Nefise Nürten Erkivaç				
Işık Lisesi 289 Gün Benderli				
Şişli Terakki 665 Aysel Sidal				
Ö. Yenikolej 13 Kemal Balcı				
Ö. Yenikolej 183 İhsan Karamancı				
ÖZEL LİSELER (Makulaf Listesi)				
1946-45				
C. Orhan Berkman				
H. Refet Ünal				
M. Fevzi Bozer				
Burhaneddin Ersan				
M. Ali Seçkinöz				
A. Rasih İmer				
A. Hikmet Erkivaç				
A. Muvaffak Benderli				
H. Kâmil Sidal				
İbrahim Balcı				
Mehmet Karamancı				
ÖĞRETMEN OKULLARI				
Balikesir Öğretmen Okulu	1001	Azız Ovaran	Celâleddin Ovaran	İşçi
Balikesir Öğretmen Okulu	1072	Ali Özlüer	Musatafa Özlüer	Öğretmen
Balikesir Öğretmen Okulu	1118	İsmail Tokar	Mehmet Tokar	Çiftçi

Şubat 1946 T.C. Milli Eğitim Bakanlığı Tebliğler Dergisi

Merhum Nurten (Erkivaç) Akoral

ilk defa gördüğüm “Şükrü ağabey” idi. 482 de annemin okul numarası. Rahmetli Şükrü ağabey, 21 sene önce mezun olmuş olan bir öğrencinin, onca kişi arasında, numarasını ezbere biliyordu ve benim de anneme çok benzememden dolayı kızı olduğumu anlayıp, selam yollamıştı. Bu ne hafıza idi ve annem de ne unutulmaz bir talebe idi. Tabii ki annemin Işık Lisesinin taşlarından biri olmasının sebebi vardı. Gün Benderli ve Nurten Erkivaç okulun üst üste 11 sene iftihara geçmiş talebelerindendi ve zamanın Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel’in, özel çıkarttığı bir kanunla “istedikleri üniversiteye imtihansız girme hakkı” kazanmışlardı.

Ve annem kimya mühendisliğini seçti. O devirde kazanılması en zor fakültelerden biri imiş, annem dahil 3 kız varmış. St. Joseph’i birincilikle bitiren babam bile bir sene beklemek

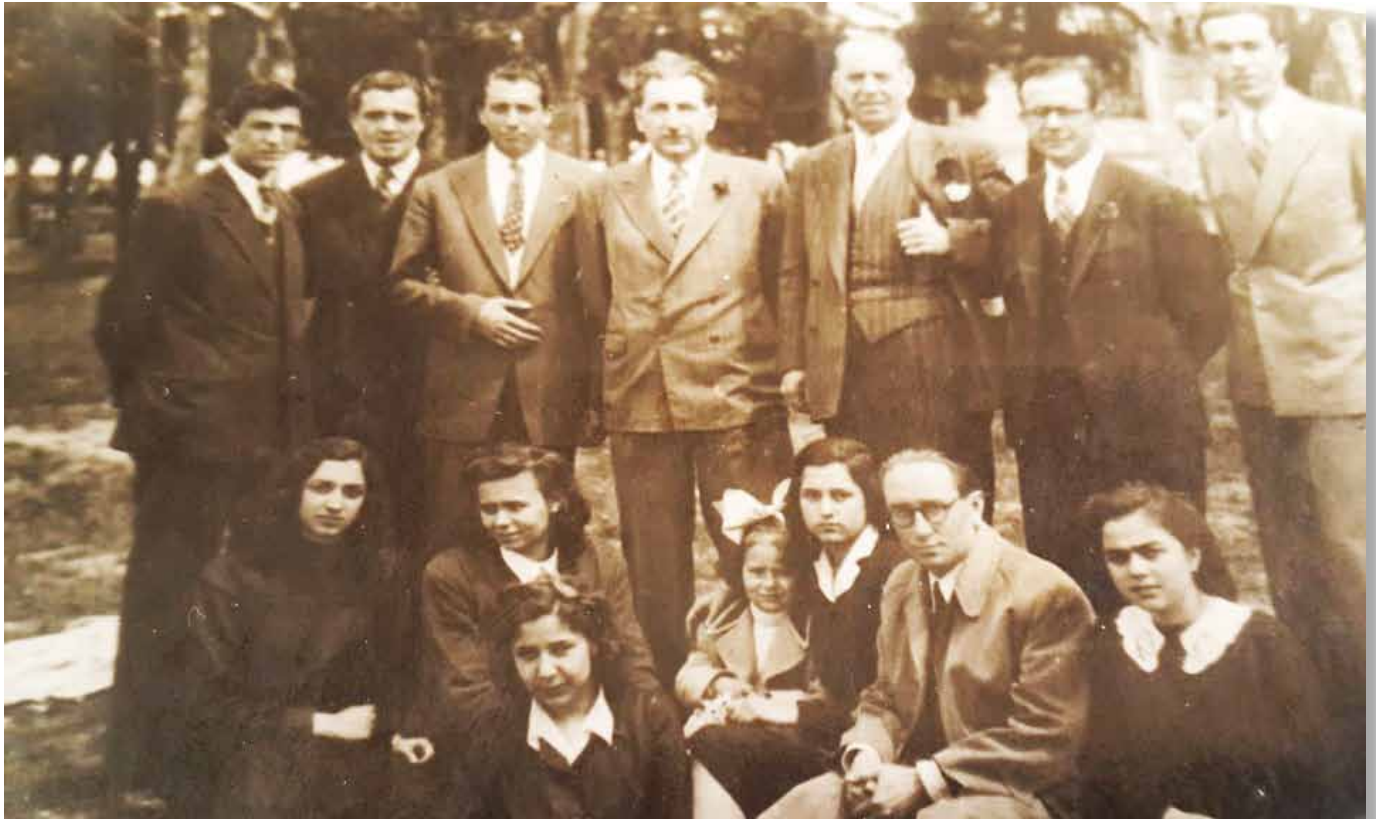
zorunda kalmış. ”İmtihansız girmeseydim, asla kazanamazdım.” derdi annem. O tarihte Almanya’dan kaçan Yahudi profesörlerden Prof. Dr. Arnt’ın çok ağır bir öğretisi varmış zira.

Çok konuştum. Vaktinizi aldım. Bu konular açılınca dilim çözülüyor.

Son olarak, Işıklı kardeşlerimize mesajınız ne olur ?

Işıklı ruhunu aynen bizler gibi yaşamaya ve yaşatmaya devam etsinler, Işıklı olmanın ayrıcalık olduğunu hep hatırlasınlar. Ve yıllar geçse de bu sıralarda edindikleri değerlere sıkı sıkıya sarılsınlar. İyi bir insan olmaya devam etsinler. Hayatlarındaki her dönemeçte.

Işıklı sevgilerimle.

Gün Benderli Togay, Nurten (Erkivaç) Akoral, Sacit Öncel, Esin Benderli Çetin ve Rauf Bey